

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Warszawa, 16 września 2019 r.

DIH-1.709.75.2019.BP

DECYZJA DIH-1/68/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1668) art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2164 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie z dnia 15 lipca 2019 r. (nr akt sprawy: AŻ.8361.1.2019), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych dwóch partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 58,34 zł, tj.

- Swojska Chata Pierogi z mięsem, masa netto 400g, Półprodukt schłodzony, Należy spożyć do:/nr partii 03.02.2019/009022019, Wyprodukowano dla Jeronimo Martins Polska S.A. ul. Żniwna 5, 62-025 Kostrzyn przez: (...) o wartości (...) zł,
- Swojska Chata Wieprzowina w galarecie, masa netto 160g, Należy spożyć do:/nr partii 22.01.2019/012856458, Wyprodukowano dla Jeronimo Martins Polska S.A. ul. Żniwna 5, 62-025 Kostrzyn przez: (...), o wartości (...) zł,

1. uchyla zaskarżoną decyzję;

2. na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, wymierza przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dwóch partii artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej.

UZASADNIENIE

W dniach 11, 14 i 18 stycznia 2019 r., na podstawie upoważnienia do kontroli nr AŻ.8361.1.2019, inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora

Inspekcji Handlowej w Rzeszowie, zwanego dalej „Podkarpackim WIIH”, przeprowadzili kontrolę w sklepie Biedronka w Rzeszowie przy ul. Witolda 8, należącym do przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie.

W toku kontroli dokonano sprawdzenia prawidłowości oznakowania artykułów rolno-spożywczych, tj. mięsa i surowych wyrobów mięsnych oraz wyrobów garmażeryjnych z przewagą składników pochodzenia zwierzęcego. Stwierdzono uchybienia w zakresie oznakowania dwóch partii wyrobów garmażeryjnych o wartości 58,34zł, tj.

- 1) „Swojska Chata Pierogi z mięsem” masa netto 400g, o wartości 31,43 zł, ze względu na umieszczenie na opakowaniu dominującego wielkością czcionki oraz kontrastującego z tłem określenia „Swojska Chata”, w pobliżu którego użyto dodatkowo obrazu krajobrazu kojarzącego się z krajobrazem wiejskim. Na drugiej stronie opakowania jednostkowego umieszczono m.in. wykaz składników, z treści którego wynikało, że do produkcji użyto m.in. substancję konserwującą – sorbinian potasu oraz teksturat białka sojowego;
- 2) „Swojska Chata Wieprzowina w galarecie”, masa netto 160g, o wartości 26,19 zł, ze względu na umieszczenie na jednej stronie opakowania określenia „Swojska Chata” napisanego ciemnymi literami, przy użyciu czcionki przypominającej pismo odręczne, umieszczonego na jasnym tle, dostępnego konsumentom w pierwszej kolejności z uwagi na umieszczenie go w górnej części opakowania. Zastosowany sposób oznakowania sugerował konsumentowi, że produkt został wytworzony metodami domowymi, podczas gdy w składnikach tego wyrobu (wymienionymi małą czcionką na drugiej stronie opakowania) znajdowała się substancja dodatkowa – maltodekstryna – niekojarząca się z prostą metodą wytwarzania;

Zdaniem Podkarpackiego WIIH, sposób ww. oznakowania, sugerował, że produkty te zostały wytworzone w sposób tradycyjny, podczas gdy w rzeczywistości, w składzie wymieniono substancje dodatkowe, które nie stanowią składników żywności wytwarzanych metodą domową lub tradycyjną. Powyższe uchybienia stanowiły naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. UE L 304 z 22.11.2011 r. ze zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1169/2011” oraz art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. L 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.) zwanego dalej „rozporządzeniem nr 178/2002”.

Powyższe nieprawidłowości zostały udokumentowane protokołem kontroli z dnia 18 stycznia 2019 r. (AŻ.8361.1.2019) wraz z załącznikami.

Na podstawie powyższych ustaleń, Podkarpacki WIIH stwierdził, że ww. produkty, tj. Pierogi z mięsem i Wieprzowina w galarecie, były zafałszowane, w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2164 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, z uwagi na podanie w ich oznakowaniu danych niezgodnych z przepisami dotyczącymi jakości handlowej, przez co konsument, kierując się przy zakupie tych produktów eksponowaną częścią opakowania, nie mógł być świadomy, że w rzeczywistości są to produkty zawierające w swym składzie składniki nie używane w tradycyjnej produkcji.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Podkarpacki WIIH zawiadomił przedsiębiorcę Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, zwanego dalej również „Stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, informując jednocześnie o przysługującym Stronie prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Ponadto, w piśmie tym wezwał Stronę do przekazania informacji o wielkości jej obrotów i przychodu za rok 2018.

Strona w piśmie z dnia 7 marca 2019 r. przedstawiła swoje stanowisko w sprawie wskazując, że oznaczenie zakwestionowanych produktów w żaden sposób nie wprowadza konsumenta w błąd co do metody produkcji zakwestionowanych produktów. Dodatkowo, do Podkarpackiego WIIH wpłynęły pisma od producentów zakwestionowanych produktów, tj. (...) (producent „Wieprzowiny w galarecie”) oraz (...) (producent „Pierogów Mięsnych”), stojących na stanowisku, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły nieprawidłowości w zakresie oznakowania kontrolowanych produktów.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 15 lipca 2019 r. (doręczoną 18 lipca 2019 r), Podkarpacki WIIH, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, wymierzył Stronie karę pieniężną w kwocie 2000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu ww. dwóch partii produktów, tj. Pierogów z mięsem i Wieprzowiny w galarecie, o łącznej wartości 58,34zł, zafałszowanych rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej.

Pismem z dnia 22 lipca 2019 r. (data stempla 29 lipca 2019 r.), Strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, podnosząc zarzut naruszenia:

- a) art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1169/2011 poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że określenie Swojska Chata wraz z czarnobiałą grafiką krajobrazu użyte w oznakowaniu produktu „Pierogi z mięsem Swojska Chata”, w składnikach którego wskazano substancję konserwującą sorbinian potasu oraz teksturat białka sojowego, mogło wprowadzać konsumenta w błąd poprzez sugerowanie, że produkt został wytworzony metodami domowymi/tradycyjnymi oraz że określenie Swojska Chata napisane przy użyciu czcionki przypominającej pismo odręczne, użyte w oznakowaniu produktu „Wieprzowina w galarecie Swojska Chata”, w składnikach którego wskazano substancję dodatkową maltodekstrynę mogło wprowadzać konsumenta w

błąd poprzez sugerowanie, iż produkt został wytworzony metodami domowymi, podczas gdy:

- określenie Swojska Chata nie odnosi się w żaden sposób do metod wytwarzania i składu przedmiotowego produktu,
- wykaz składników umieszczony został na opakowaniu zakwestionowanego produktu i był dostępny dla konsumenta,
- oznakowanie produktu w żaden sposób nie wskazywało, iż produkt miałby zostać wykonany w sposób domowy/tradycyjny,
- oznakowanie produktu w żaden sposób nie sugerowało konsumentowi wyjątkowości zakwestionowanego produktu,
- zgodnie z wypracowanym w orzecznictwie TS wzorcem przeciętnego konsumenta, konsument taki jest dobrze poinformowany, dostatecznie uważny i ostrożny,
- produkt był sprzedawany w największej sieci sprzedaży detalicznej w Polsce,
- maltodekstryna została pozyskana w procesie enzymatycznej hydrolizy skrobi ziemniaczanej, czyli metodą fizyczną a nie chemiczną,
- teksturat białka sojowego nie stanowi substancji dodatkowej, a jedynie izolat białka pozyskanego i nie stanowi elementu wysoko przetworzonego.

a w konsekwencji przyjęcie, że informacje przekazywane w oznakowaniu zakwestionowanych produktów nie były rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta, podczas gdy oznakowanie przedmiotowych produktów zawierało wszelkie wymagane prawem informacje, a elementy uznane przez Organ pierwszej instancji za wprowadzające w błąd, w żaden sposób nie sugerowały przeciętnemu konsumentowi tradycyjnego, czy też domowego sposobu wykonania produktów.

- b) art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej poprzez przyjęcie, że rzekome naruszenie winno zostać zakwalifikowane jako zafałszowanie, podczas gdy winno być uznane co najwyżej za niewłaściwą jakość handlową, co znajduje szerokie uzasadnienie w orzecznictwie organów urzędowej kontroli żywności w sprawach nazw typu wiejski/ domowy/ tradycyjne,
- c) art. 8 § 2 kpa poprzez uznanie, że umieszczenie określenia Swojska Chata na zakwestionowanych produktach wprowadza konsumenta w błąd, podczas gdy określenie to nie było kwestionowane przez 18 lat jego stosowania, a zmianie nie uległ zarówno stan faktyczny, jak i prawny.

W związku z powyższym Strona wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania lub uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

W świetle art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1169/2011, podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub – jeżeli ten podmiot nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej – importer danego środka na rynek Unii Europejskiej. Z artykułu tego wynika też, że podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów krajowych (ust. 2); oraz że podmioty działające na rynku spożywczym w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą nie mogą modyfikować informacji towarzyszących środkowi spożywczemu, jeżeli taka modyfikacja wprowadzałaby w błąd konsumenta finalnego lub w inny sposób zmniejszała poziom ochrony konsumentów i możliwości dokonywania świadomego wyboru przez konsumenta finalnego. Podmioty działające na rynku spożywczym są odpowiedzialne za wszelkie zmiany, których dokonują w informacjach na temat żywności towarzyszących środkowi spożywczemu (ust. 4); zaś bez uszczerbku dla tych przepisów, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają przestrzeganie w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą wymogów prawa dotyczącego informacji na temat żywności i odpowiednich przepisów krajowych mających znaczenie dla ich działalności i upewniają się, że wymogi te są spełnione (ust. 5).

Zgodnie z art. 2 pkt 2 lit. a) rozporządzenia nr 1169/2011 informacje na temat żywności oznaczają informacje dotyczące danego środka spożywczego udostępniane konsumentowi finalnemu za pośrednictwem etykiety, innych materiałów towarzyszących lub innych środków, w tym nowoczesnych narzędzi technologicznych lub przekazu ustnego.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1169/2011, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać konsumenta finalnego w błąd, w szczególności: co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności, co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Informacje na temat żywności muszą być rzetelne, jasne i łatwe do zrozumienia dla konsumenta (ust. 2), przy czym ust. 1, 2 i 3 mają również zastosowanie do prezentacji środków spożywczych, w szczególności kształtu, wyglądu lub opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu ustawienia oraz otoczenia, w jakim są pokazywane (ust. 4 lit. b).

Zgodnie z odnośnikiem ust. 1 lit. c) ustawy o jakości handlowej artykułów rolno - spożywczych przepisy ustawy wykonują postanowienia rozporządzenia nr 1169/2011. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ww. ustawy wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego

rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Stosownie do art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł (pkt 4).

Natomiast stosownie do treści art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Ustalając wysokość ww. kar pieniężnych wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych.

W przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu można odstąpić od wymierzenia ww. kary pieniężnej, zgodnie z art. 40a ust. 5c ustawy o jakości handlowej.

W niniejszej sprawie Podkarpacki WIIH stwierdził, że zakwestionowane Pierogi z mięsem oraz Wieprzowina w galarecie oznaczone marką „Swojska Chata” są produktami zafałszowanymi, ponieważ ich oznakowanie może wprowadzić potencjalnego konsumenta w błąd, wywołując w nim przeświadczenie, że ma do czynienia z produktem wytworzonym metodą tradycyjną, podczas gdy skład tego produktu tj. dodatki do żywności: maltodekstryna, sorbinian potasu i teksturat białka sojowego wyklucza w ich przypadku zaliczenie tych produktów do kategorii określanych jako tradycyjne, wiejskie, domowe. W związku z powyższym Podkarpacki WIIH wydał decyzję wymierzającą karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych ww. dwóch partii artykułów rolno-spożywczych o łącznej wartości 58,34 zł.

Odwołując się od decyzji, Strona nie zgodziła się z powyższym rozstrzygnięciem, zarzucając Podkarpackiemu WIIH bezpodstawne przyjęcie, że wprowadziła konsumentów w błąd co do charakterystyki kwestionowanego środka spożywczego. Zdaniem Strony, stwierdzone u niej w trakcie kontroli nieprawidłowości nie mogą świadczyć o zafałszowaniu,

ponieważ oznakowanie zakwestionowanych produktów zawierało wszelkie wymagane prawem informacje, a elementy uznane przez Organ za wprowadzające w błąd, w żaden sposób nie sugerowały przeciętnemu konsumentowi tradycyjnego, czy też domowego sposobu wykonania produktów. W związku z powyższym, w ocenie Strony, organ pierwszej instancji nieprawidłowo zastosował art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Strona zauważyła, że przy ewentualnym przyjęciu jej odpowiedzialności zastosowanie powinien mieć przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK podkreśla w pierwszej kolejności, że nieuprawnionym jest twierdzenie Strony, iż oznaczenie „Swojska Chata” użyte na opakowaniach zakwestionowanych produktów nie może wprowadzać konsumenta w błąd i nie odnosi się do metod wytwarzania i składu przedmiotowych produktów, w tym w szczególności nie sugeruje, że przedmiotowe produkty stanowią produkty wiejskie, tradycyjne czy też domowe. Zauważyć należy, że konsumenci podejmują decyzję o zakupie najczęściej na podstawie pierwszego wrażenia o produkcie, nie ulega więc wątpliwości Prezesa UOKiK, że w przedmiotowej sprawie mogli zostać wprowadzeni w błąd co do właściwości produktu. Należy się zgodzić z organem pierwszej instancji, że podanie w wykazie składników składu surowcowego nie zwalnia z obowiązku by pozostałe elementy oznakowania i prezentacji były zgodne z rzeczywistym składem. Zasada ta dotyczy także elementów dobrowolnych, o charakterze promocyjno-marketingowym. Wprowadzanie do obrotu artykułów rolno-spożywczych, których oznakowanie i prezentacja wprowadza konsumentów w błąd, jest sprzeczne z wolą zarówno prawodawcy wspólnotowego, jak i krajowego, stanowiących ogólne zasady w powyższym zakresie. Zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, przepisy prawa żywnościowego zakazują stosowania jakiegokolwiek praktyki wprowadzającej konsumentów w błąd. Wskazać tu należy też na art. 16 rozporządzenia nr 178/2002, zgodnie z którym etykietowanie, reklama i prezentacja żywności lub pasz, z uwzględnieniem ich kształtu, wyglądu lub opakowania, używanych opakowań, sposobu ułożenia i miejsca wystawienia i informacji udostępnionych na ich temat w jakikolwiek sposób nie może wprowadzać w błąd. Podobnie normuje to rozporządzenie nr 1169/2011, które w art. 7 stanowi, że informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd i ma to zastosowanie również do reklamy, prezentacji środków spożywczych, w szczególności kształtu, wyglądu lub opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu ustawienia oraz otoczenia, w jakim są pokazywane.

Zatem mając powyższe na uwadze, Podkarpacki WIIH słusznie stwierdził, że oznakowanie zakwestionowanych produktów jednoznacznie wskazywało na możliwość wprowadzenia konsumentów w błąd co do właściwości produktu.

Z drugiej jednak strony Prezes UOKiK nie podziela jednak stanowiska Podkarpackiego WIIH co do zakwalifikowania zakwestionowanych produktów jako artykułów rolno-spożywczych zafałszowanych, a w konsekwencji zastosowania w sprawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie dyspozycja art. 3 pkt 10 tej ustawy niewątpliwie nie została wyczerpana, a to z uwagi na brak wykazania w skarżonym rozstrzygnięciu istotnego naruszenia interesów konsumentów. Wskazać w tym miejscu należy, że kwalifikacja prawna czynu (stwierdzonych

nieprawidłowości) determinowana jest stopniem naruszenia interesów konsumentów. Zdaniem organu odwoławczego, w niniejszej sprawie, pomimo, że na opakowaniach obu produktów figuruje określenie „Swojska Chata” sugerujące, że produkt wytworzono w sposób tradycyjny, nie sposób uznać, by interesy konsumentów zostały naruszone w sposób istotny. Zdaniem Prezesa UOKiK, uważny konsument miał możliwość rozpoznania rzeczywistego charakteru tego produktu, ponieważ skład produktu widniał na odwrocie opakowania, będąc tam jedynym elementem oznakowania. Z kolei, na awersie opakowania znajdował się tylko jeden symbol wiejskiego krajobrazu, stąd też Prezes UOKiK nie podziela zdania organu pierwszej instancji, jakoby oznakowania mające wywołać w konsumentach przeświadczenie, że jest to produkt wytworzony tradycyjnie, były tak przytłaczające, że ten nie mógłby się zorientować z jakim produktem w rzeczywistości ma do czynienia.

Mając na uwadze powyższe, zgodzić się należy ze Stroną, iż w sprawie zastosowanie winien mieć przepis art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, tj. Stronie należało wymierzyć administracyjną karę pieniężną z tytułu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej. Zaskarżoną decyzję Podkarpackiego WIIH, którą wymierzył stronie karę pieniężną z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych należało zatem uchylić w całości i orzec co do istoty. Prezes UOKiK podkreśla jednak, że nie oznacza to wyłączenia odpowiedzialności strony za naruszenie przepisów prawa żywnościowego, a wynika wyłącznie z konieczności zmiany kwalifikacji popełnionego przez Stronę czynu z zafałszowania na niewłaściwą jakość.

Zgodnie z art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Zgodnie z art. 40a ust. 5 ww. ustawy, ustalając wysokość kary pieniężnej, uwzględnia się stopień szkodliwości czynu, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów oraz przychodu, a także wartość kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych. Stosownie do ww. wytycznych, Prezes UOKiK stwierdził, że:

- szkodliwość czynu polegającego na wprowadzeniu do obrotu dwóch partii wyrobów garmazeryjnych oznakowanych i prezentowanych w sposób mogący wprowadzić w błąd co do właściwości produktu nie była wysoka, chociaż informacja nie w pełni była rzetelna i utrudniała konsumentom dokonanie wyboru produktu zgodnego z preferencjami;
- zakres naruszenia dotyczył przepisów w zakresie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności określonych w art. 16 rozporządzenia nr 178/2002 i art. 7 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia nr 1169/2011. Nieprawidłowości te dotyczyły dwóch partii produktów liczących 7 opakowań jednostkowych (Pierogi z mięsem) i 9 opakowań jednostkowych (Wieprzowina w galarecie) o łącznej wartości 58,34 zł. W ocenie Prezesa UOKiK wielkość partii nie wpływała na zwiększenie wymiaru kary pieniężnej;
- w przypadku przesłanki dotychczasowej działalności, należy stwierdzić, że według ustaleń Podkarpackiego WIIH, Strona w okresie 24 miesięcy poprzedzających wydanie zaskarżonej decyzji pierwszy raz naruszyła przepisy ustawy o jakości handlowej;

- wielkość obrotów i przychodu strony – organ odwoławczy uwzględnił informację w tym zakresie zebraną na etapie postępowania w pierwszej instancji;
- wartość kontrolowanych dwóch partii artykułów rolno-spożywczych zgodnie z protokołem kontroli z dnia 18 stycznia 2019 r. wyniosła 58,34 zł.

Uwzględniając powyższe przesłanki, jak również mając na uwadze, iż w niniejszej sprawie pięciokrotność wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych i prezentowanych produktów o łącznej wartości 58,34 zł wynosi 291,60 zł (5 x 58,34 zł), najniższy, a zarazem najwyższy możliwy wymiar kary to kwota 500 zł.

Jednocześnie, Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż w niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary. Zgodnie z art. 40a ust. 5c ww. ustawy w przypadku niskiego stopnia szkodliwości czynu, niewielkiego zakresu naruszenia lub braku stwierdzenia istotnych uchybień w dotychczasowej działalności podmiotu można odstąpić od wymierzenia kar pieniężnych. Faktem jest, że w przedmiotowej sprawie nie stwierdzono uchybień w dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, jak również organ stwierdził, że zakres naruszenia nie był znaczny. Z drugiej jednak Strony, Prezes UOKiK stoi na stanowisku, iż przedmiotowe naruszenia miały jednak miejsce. W ich przypadku stopień szkodliwości czynu nie był najwyższy, niemniej nie można również uznać że był niski. Istniała bowiem potencjalna możliwość wprowadzenia konsumenta w błąd.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w sentencji decyzji, stanowiące dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji całości albo w części.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść

- za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa¹.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy: zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i w niniejszym przypadku, kiedy wynosi do 10 000 zł to opłata stanowi 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł. Opłatę tę uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu².
  3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie³.
  4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 900)⁴.

*Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
Anna Łagodzińska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/*

Otrzymują:

1. Pełnomocnik
Jeronimo Martins Polska S.A.
2. Podkarpacki Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Rzeszowie
3. a/a

---

¹ Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.).

² Zgodnie z § 1 pkt 1 i § 5 przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

³ Zgodnie z art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1, art. 254 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 z późn. zm.).

⁴ Zgodnie z art. 40a ust. 8 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2164 z późn. zm.).